

Rörelsernas tid

Några ord om mormonerna

Nästan dagligen mottaga vi meddelanden om nya andliga väckelser inom vårt land, så att alla kristna borde på denna tid uppfyllas av ett oupphörligt lov och pris, tack och pris, ära och pris, att vår Herre allsmäktig Gud »gör sitt verk levande». »Höjen, I portar, edra huvud, höjen eder, I eviga dörrar, att ärans Konung må draga därin» (Ps. 24). Men är då allt detta, som rör sig, idel glädjande rörelse? Nej, skriften kan icke varda om intet; och den säger, att »när Guds söner kommo att inställa sig inför Herren, kom ock satan med dem»; att »när Herren hade sått god säd i sin åker, sådde ock hans ovän ogräs»; att i noten insamlades »fiskar av alla slag, både goda och odugliga».

Då vi först började att emottaga underrättelser om mormonismen, varom även något meddelades i denna tidning år 1853, trodde väl knappt någon, att även denna vidunderliga företeelse skulle inom vår tröga nord vinna anhängare. Nu berättas likväl uti en dansk tidning, »Skandinaviens Stjerne», att från den 6 april till den 31 december 1854 icke mindre än 885 personer låtit omdöpa sig till mormonismen blott inom Dammark, Sverige och Norge, nämligen 688 i Dammark, 126 i Sverige (i Skåne) och 71 i Norge. Fromma själar vilja ofta icke tro, att där Guds ord övas, djävulen skall inblanda sig och driva sitt spel med andliga ting; men skriften säger det. Skriften säger, att satan förskapar sig till en ljusets ängel (2 Kor. 11: 14).

Låtom oss litet eftersinna, vad detta kan vilja säga. Vi förstå allra först, att det måste vara några frestelser, som därmed antydast; men vilka och hurdana? Männe till mord? Nej, det är svart. Männe till hor? Nej, det är svart. Männe till stöld? Nej, det är svart. Männe till vrede, tråtor? Nej, allt sådant är svart. Huru och när kommer då satan såsom en »ljusets ängel»? Detta sker genom »ondskans andemakter i himlarymderna» (Ef. 6: 12); det sker, när han, vanligast under rörelsetider, förer själar på några, såsom Luther säger, »besynnerliga ting», vilka han så härligt utmålar och gör så viktiga för deras hjärtan, att de därigenom vändas från »den enfaldiga troheten mot Kristus». Andliga förvillelser och osklick hava alltid åtföljt märkligare väckelsetider. Sådant se vi i den kristna kyrkans första, friskaste och heligaste period. Än uppstodo falska apostlar, som förvände själva rättfärdiggörelseläran (Gal. 1); än förövades sådant osklick med nattvarden, att de gjorde sig druckna av det välsignade vinet (1 Kor. 11: 21); än separerade sig bröderna sinsemellan, så att somliga kallade sig pauliske, andra apolliske, somliga kefiske och andra kristiske (1 Kor. 1 och 3 kap.); än tvistade de om den levitiska lagens föreskrifter så, att de därmed »fördärvade dem, för vilka Kristus hade dött» (Rom. 14) o. s. v.

Likaså vid reformationstiden: huru stördes icke Herrens verk, än av bildstormarna, än av anabaptisterna (vederdöpare, menoniter), än av antinomerna! Och var och en ansåg sin sak så viktig, att han menade sig böra för den göra allt. Vem skall då undra, att vi även i våra dagar se något dylikt, såsom t. ex., att här några finna Luthers skrifter så skadliga genom läran om den kvarboende synden, att de måste göra stora bokbål och bränna dem; att där några anse det så farligt att taga nattvarden av oomvänd präst, eller där böcker begagnas, som icke äro fullt rena, att samvetet förbjuder dem det; att här några finna det så orätt och skadligt, att de små, vilka äro »de störste i himmelriket», skola genom inträdessakramentet upptagas i Guds förbund, att de måste resa sig däremot; att där några börja bekymra sig och andra med frågan om sabbaten, om tredje budet skall angå oss kristna, eller om det är rätt att fira söndagen, då Guds bud påtagligen handlar om sjunde dagen; att här några fundera, om det är rätt att delta i missionssaken, då även många oomvända med sina penningar delta däri; att där några finna alla dessa olikheter för litet betydande, men däremot upptäckt, att ett stort ljus uppgått i Amerika genom Josef Smith i mormonernas lära? Korteligen, man kan knappt uppräknat alla besynnerligheter, som i denna rörliga tid uppkomma.

Men ett lär jag av allt detta – det vill jag aldrig glömma – att allt är barnsligheter och vanskligheter samt fiendens »ränker», som gör stor affär av något annat, än »Jesus Kristus och honom korsfäst», eller det skriften kallar budets ändamål – »budets ändamål är kärlek av rent hjärta och av gott samvete och av oskrymtad tro» (1 Tim. 1: 5). Allt är vanskliga barnsligheter eller ock verk av »ondskans andemakter i himlarymderna», som förer själar från den enda goda, gamla vägen: att vi skola tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och älska varandra. Aposteln förmanar därför, att vi »icke skola vara barn, som kastas och kringdrivas av varje lärdomsväder».

Men då det är all människonatures beständiga art att ledsna vid det gamla och lätt intagas och livas av nyheter, blir det ock en fara, till vars undgående fordras en synnerlig nåd, nämligen att på den gamla, enfaldiga vägen icke bliva slapp och sömnaktig, utan alltid bevisa lika stor och större flit i det, som dock Gud i himmelen förklarat för det allra viktigaste, än nyhetens behag kan ingiva för oviktigare ting. »Den som är vis, han akte härpå! » »Varen nyktra och vaken! Ty satans anslag äro oss icke obekanta. » »Vaken och bedjen», säger Herren; »och vad jag säger till eder, det säger jag till alla: Vaken! »

- C-O Rosenius 1855

(Fjortonde årgången)

© **Pietisten 2016**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com